

Szavazzunk a Felszabadító
Front képviselő-jelöltekre
- a szocialista hazánk
kiépítésére!

A NÉPFRONT VÁLASZTÁSI FELHÍVÁSA!

A Szlovén Népköztársaság állampolgáraihoz!
Munkások, parasztok és dolgozó intelligencia! Katonák és katonatisztek!

1950 március 26-án lesznek a Federális Jugoszlávia Népi köztársaságában általános választások. A jugoszláv nemzetek, kik a Párttal és Titó elvtárral az élen végigharcolták a dicsőséges és győzelmes felszabadító háborút, és kik már ötödik éve kitartóan és hőiesen építik az új szocialista hazát, büszkén fogják teljesíteni állampolgári kötelességüket és megválasztani államunk legmagasabb szervének képviselőit.

A Szlovén Népi Köztársaságban 897.114 választó fogja megválasztani 65 képviselőjét, s ebből harmincat a Népek tanácsába, harmincötöt pedig a Szövetségi tanácsba.

A Jugoszláv Népfőbizottság, közösen a többi tömegszervezetekkel, már kiadta választási felhívását, amely minden állampolgárnak szól. Erre a felhívásra támaszkodva felhívja a szlovén Népfőbizottság minden állampolgárunkat, hogy a választáson résztvegyen és szavazzon a Népfőbizottság jelöltjére. A Szlovén Népfőbizottság, mely a Szlovén Kommunista párt vezetésével már a felszabadító harcok alatt — a történelemben először — egyesítette nemzetűn minden megbízható erejét és óriási többségét a munkásnép egységes táborába és a háború után megerősödve vezeti a szocializmus építésének győzelmes harcában. Biztosan elvárja, hogy a szlovén munkástömegek egyöntetűen eleget tesznek a felhívásnak.

Szlovén állampolgárok!

Büszkék lehetünk mindarra, amit szlovén hazánk tett a jugoszláv népek 'felszabadító harcáért, éppúgy, mint arra a munkára, amelyet az újjáépítés folyamán végeztünk és végzünk a szocializmus építésének érdekében, a közös jugoszláv hazáért. A jugoszláv nemzetek egységének és testvériségének fogalmát a szlovén dolgozók helyesen értelmezték és hecsületté végrehajtották minden feladatot, melyeket, mint iparilag fejlettebb köztársaságban élőnek végeznük kellett a jugoszláv szocializmus építése közben. Képviselőink a szlovén nép egységes akaratát kifejezve közreműködtek mindazoknak a feladatoknál, melyek a felszabadító harcok és népi forradalmunk vívmányait megerősítették. A FLRJ alkotmánya és minden népköztársaság alkotmánya a föld-reform, a gyárak, bankok, nagykereskedések és közlekedési eszközök államosítása, továbbá áttérés a tervszerű gazdálkodásra megerősítette és fejlesztette a népi köztársaságok önkormányzatát a federális állam erősítésének irányában a szocialista demokratizmus elveinek szellemében, — a munkásvisszony és társadalmi biztosítás rendezése és még számos más dolog a Szövetséges Tanács eddigi munkájának jelentős győzelmét, bizonyítják, s a jugoszláv nemzetek közös akaratának kétségtelen bizonyítékai és népköztársaságaink egységes, lekiismeretes politikájának eredményei, amelyeknek céljuk közös hazánk dolgozóinak életét jobbá tenni. Szlovénia dolgozó gazdasági és társadalmi közösségeibe tömörülve, a többi jugoszláv nemzetekkel sokat fáradoztak ezekért az eredményekért és vívmányokért. Mélyen megvoltak győződve arról, hogy csakis egységes és erős Jugoszlávia lehet fennállásunk és fejlődésünk biztosítója és hogy csak nemzeteink igazi egysége jelenthet akadály nélküli fejlődést.

1947 őszén a Tengervidék nagyrésze, amely több mint 25 évig idegen alatt szenvedett, egyesült Szlovéniával. Ez a tergvideki népek és az összes jugoszláv nemzetek harcának és vezetésüknek erőlyes fellépésének eredménye. A nyugati imperialisták és a szovjetvezetők hibájából még tízezer Szlovén maradt hazánk határain kívül Korosban és Itáliában. A Szlovén Népfőbizottság a testvéri nemzetekkel karöltve harcol és harcolni fog felszabadításukért és nemzeti elnyomásuk ellen, amelyek az osztrák és olasz uralom alatt élnek.

A nagy esztendő, amelyet a mi első nemzetgyűlésünk most lezár, eredményes munkát jelent azoknak a feladatoknak elvégzésében, amelyek szükségesek szabad, demokratikus szocialista hazánk fejlődéséhez.

Szlovén köztársaságunk dolgozó népe!

Az elmúlt négy esztendő minden sikere a politikai és társadalmi élet demokratizálásáért vívott kitartó harcunk eredménye. Mindezek az erőfeszítések és sikerek karöltve voltak egymással és egymástól függtek. Értéhtő, hogy a gazdasági feladatok voltak előtérben. A háború utáni romokban fekvő ország, a gazdasági és technikai elmaradottság dolgozóinktól hőies erőfeszítéseket követelt. Dolgozóink a Kommunista Párt és Titó marsal vezetésével minden emberfeletti erőfeszítést, túlléptek a terveket. Haminden emberfeletti erőfeszítést túlléptek a terveket. Hazánk egy nagy munkahelyé vált, amelyben egymással versenyeznek a jobb és gyorsabb eredményekért munkásaink, ifjúságunk, önkéntes és frontbrigádjaink, asszonyaink és szakszervezeteink, röviden munkaképes népeink óriási többsége.

Mint a többi köztársaság, úgy Szlovénia is kidolgozta 1947-ben a jugoszláv gazdaságterv keretében saját tervét. A terv végrehajtása dicsőségévé és büszkeségévé vált Szlovénia dolgozóinak. A Népfőbizottságban egyesülve végeztek

önzetlen és áldozatkész munkájukat azzal a meggyőződéssel, hogy saját erejükkel kell biztosítani jugoszláv hazánk függetlenségét és lehetővé, tenni a kultura békés fejlődését. Ebben a nagy gazdasági harcban Szlovéniában kitűnt 34370 újító és rohammunkás. Titó öt éves tervét 164 dolgozóink 3 év alatt teljesítette. Vállalva bányászainkkal, gyári-erdei földmunkásainkkal hercolt dolgozó intelligenciáink, aki főleg a technika tőren ért el hatalmas eredményeket.

A Szlovén Népköztársaság területén nőttek és nőnek hatalmas gyári kombinátusok és gyárak, villamközpontok, távvezetékek, közlekedési eszközök, erdőipari gazdaságok, állami birtokok, földmunkáló szövetkezetek stb. Litostroj, Strnišče, Jesenice, Maribor sziget, Vuzenica, hidrocentral Medvode, Moste és Savica, Velenje új szövőipari, bőripari, kémiai és élelmiszeripari, sok régi gyár kiszélesítése minden dolgozóink büszkesége és erős akaratuknak bizonyítéka. Szlovénia, mint iparilag aránylag jobban fejlett köztársaság, tovább fejleszti iparát és lakosságunk 55%-át más gyárakban foglalkoztatja. Mindezeket a sikereket abban a tudatban értük el, hogy a mai szerényebb életmód árán kell leraknunk a szocialista jövő alapjait. Minden gazdasági feladat elvégzése közben Szlovénia szem előtt tartott a közös állami érdekeket és megértette, hogy Jugoszlávia minden köztársaságának arányosan kell fejlődnie.

Az ipari fejlődéssel egyvonalában kezdte meg fejlődési útját Szlovéniában a földmivelő osztály is azzal az elemi feladattal, hogy többtermeléssel elégítse ki a dolgozók igényeit. Az állami birtokokon szövetkezeti és privátgazdaságokban emelik a termelést, a szövetkezetek minden alaku növekedése utat mutat a szocialista földmunkáláshoz. A kis és középparasztok többsége a Népfőbizottságban tömörülve helyesen értelmezte a kötelező leadás politikáját.

A tudományos és kulturális intézményeket kiszélesítették és újakat alapítottak. 42 új tudományos intézetben, főiskolákban, 59 közép és alsófokú szakiskolában, 220 gimnáziumban és hetévi folyamán elemiben nevelik hazánk gazdasági és társadalmi életének jövőjéért harcolóit. Az ujonnan alapított művészeti főiskolák, alsóbb iskolák és a tehetséges művészekről való gondoskodás biztosítja a művészet szabad fejlődését. A népi hatalom, a Párt és az egyesületek szervei, a szakszervezetek az elmúlt években sokat fáradoztak dolgozóink műveltségének fejlesztésén; számos új művelődési kör, könyvtár, énekház, drámai és táncosport népegyetemi és esti iskolák bizonyítják az elért eredményt. Éppúgy megerősödtek testnevelési egyesületeink és az utolsó időben jelentős eredményeket értek el itthon és külföldön.

Midőn a Népfőbizottság kiemeli dolgozó népünk egyes kiváló eredményeit ebben a választási felhívásban, ezt azért teszi, mert az összes választók előtt és az egész nyilvánosság előtt ezeknek az eredményeknek fényesen ujonnan rámutat arra, hogy hazánk a helyes uton haladva fáradhatatlanul építi a szocializmust. Mindezek mellett a Népfőbizottság nem takargatja a nehézségeket és hibákat, melyek a múltban történtek. Ahogy állami és politikai vezetőink mindig őszintén megmutatták a való helyzetet, úgy nemzetközi mint hazai viszonylatban, éppúgy a Népfőbizottság is a Párt vezetésével megállás nélkül felvilágosításokkal, politikai neveléssel próbálta kiküszöbölni a hibákat és népi szerveinket a nép érdekeinek minélhasznosabb szolgálatába igyekezett állítani. A Népfőbizottság megvan győződve arról, hogy tagjainak százezrei, munkások, parasztok, tisztviselők és a dolgozó intelligencia, akiknek eddigi munkájáért minden elismerés jár, elég tudják választani a nehézségeket és hibákat lényeges kérdéseitől, amelyeket vezetünk és vezetni fogunk a merkeződt uton. Azért a mostani választásokon legyen a választók részvétele a szlovén köztársaságban annak a bizonyítéka, hogy ismerik nehéz, de egyedül helyes harcunkat, amelyet szabad szocialista hazánk kiépítéséért vívunk.

Városaink és falvaink dolgozó népe!

Munkások, parasztok és munkás intelligencia!

Midőn a mostani választások előtt megállapítjuk az eljövendő évek feladatait, köztársaságunk minden állampolgárának, politikai és társadalmi szervezetének és minden egyénnek, ki a népi hatalom keretében dolgozik első kötelessége, hogy a szocialista építés eddigi kipróbált módszereinek alapján harcol —, Jugoszlávia további megerősítéséért. Elmélyített testvériség és egység jelent biztosítékot Szlovénia további fejlődésének is. Ahogy a mindennapi munkában az akadályok leküzdésével és a hibák kiküszöbölésével emeljük a dolgozó ember anyagi és kultura szintjét, úgy fogunk ebben a hitben mindent megtenni a szocialista hazánk építésében. A jugoszláv nemzetek szétválasztott harcok testvérisége szült meg a felszabadító harcok győzelménél és a népi forradalomnál. Ugyanaz a testvériség, a mi konkrét politikánkban mentett és acélozott meg minket, a Szovjet Unió a Tájékoztató Iroda többi államának áruló

támadások. Nemzeteinknek ez az egymásrautaltsága kétségtelen záloga a szabad, szebb jövőnknek.

A Népfőbizottság a választások előtt nem ígért. Ahogy a közelmúltban minden siker dolgozóink kezéből függött, éppúgy a jövő is az ő kezükben van lerakva. A nép megválasztott képviselőinek, továbbá politikai és állami vezetőségünknek feladata, hogy a dolgozó nép szolgálatában átérzve felelőségének nagyságát úgy a bel- mint külpolitikában minden kompromissz nélkül csak a nép érdekeit tartsa szem előtt.

Ahogy a Jugoszláv Népfőbizottság a választási felhívásban felszólította a faluk és városok dolgozóit a jövő feladatait elvégzésére, úgy minden jelöltnek kötelességévé tette, hogy az új nemzetgyűlésben minden erejüket latbavetve dolgozzanak a választókkal együtt Jugoszlávia és a szlovén köztársaság népeinek jelöltéért.

Az első öt éves terv eredményes megvalósítása, az ipar további megszilárdítása, a nyersanyag források mindenoldalú fejlesztése, a természeti kincsek minél tökéletesebb kihasználása, a vidéki gazdaságok fejlesztése, a vidéki nyersanyagforrások kiszélesítése, a kiviteli terv, amelyek a behozattal lehetővé teszik, teljesítése, a kisipar fejlesztése, a munka jobb szervezése, a munkafegyelem rendezése, a munkaszó megrögzítése, új munkaerők mozgosítása, a belső tartalékok helyes felhasználása, a szakmunkások minél gyorsabb kiképzése, a szocialista versenyek terjedése, az újítások, megkalkulációk és rohammunkás növekedése, az előállítási eszközök kihasználásával az előállítási költségek csökkentése, lelkiismeretesebb bánásmód a népi vagyonnal szemben, a munkás ellátás megjavítása, a munkáslakások gyors felépítése; a földmunkálók mindenoldalú fejlesztése, a technika felhasználásával, a szövetkezetek megerősítése, az állatállomány gondozása és növelése, az erdők gondozása és helyes kihasználása, a gyorsabb erdősítés, az önálló gazdaságok jobb ellátása földmunkáló eszközökkel és műtrágyával.

A földmunkáló szövetkezetek megnagyobbításával és megerősítésével a szocializmgazdálkodás fejlesztése, a népművelés még nagyobb fokozása, még tagasabb lehetőségek a kultura fejlesztésében; a tudományos intézmények még szélesebbkörű támogatása, gondoskodás a tudományok, és kultur-munkásokról.

A egészségügyi szolgálat javítása, az egészségügyi intézmények kiszélesítése, a társadalombiztosítás további javítása és fejlesztése ennek fokozatos kiterjesztése hazánk minden dolgozójára, az anya és csecsemő-védelmi intézmények gyorsabb fejlesztése és tökéletesítése.

A szocial-demokrácia további megszilárdítása, a népi bizottságok további erősítése, a szakszervezetek és munkásbizottságok szerepének erősítése, a földmunkáló szövetkezetek demokraciájának növelése.

A közvényesség éber őrzése, állampolgárainknak, mint a a szocialista haza építőinek szerepét minél inkább emelés, mert aki kötelességét teljesíti a közösséggel szemben, annak a közösség is adósa, s ezt az adósságot azzal rója le, hogy elismeri, tiszteli és megjutalmazza dolgozóink munkájuk, képességük szerint és becsüli a szocialista állam szabad, állampolgárainak jogait.

Békeszerető közreműködés a világ minden nemzetével az egyenjogúság, közös megbecsülés és a függetlenség tiszteletben tartása alapján, hazánk gazdasági és politikai függetlenségének éber őrzése, harc hazánk belügyébe való idegen beavatkozás és az idegen kényszer ellen, hazánk védelmi erőinek erősítése a harci készség állandó fejlesztése, és a Jugoszláv Hadsereg erejének növelése.

Szlovén férfiak és nők!

1950 március 26-án a választások eredménye kell, hogy annal a kétségtelen bizonyítással legyen az egész világ előtt, hogy dolgozó népünk tantörithatatlanul akar haladni a már megkezdett uton előre. Nincs az a hatalom, amelyik el tudna szakítani bennünket attól a kemény elhatározásunktól, hogy az eddigi eredmények alapján, nehéz harcaink értékes tapasztalataival a Párt és Titó elvtárs vezetése mellett véglegesen kiépítünk egy olyan szocialista hazát, amilyent magunk kívánunk. Azért szavazzatok mindnyájan a Népfőbizottság jelöltekre! Szavazzatok mindenütt a Népek tanácsának egységes listájára, amelynek hordozója Edvard Kardelj.

Mindnyájan a választásra, nemzeteink jó létéért és boldogságáért, jugoszláv hazánk további fejlődéséért, szlovén köztársaságunk szebb jövőjéért!

Éljen a jugoszláv Federatív Népköztársaság!

Éljen a szlovén Népköztársaság!

Éljen a Jugoszláv Kommunista Párt!

Éljen Szlovénia Kommunista Pártja!

Éljen a Jugoszláv Hadsereg, szabad, szocialista építésünk éber őrzője!

Éljen Szlovénia Népfőbizottság!

Éljen a Jugoszláv Népfőbizottság!

Éljen nemzetünk tanítója és vezetője Titó!

A murska-sobotai járás jelöltje Kranjec Miskó író

A murskasobotai járás népe a Szövetségi Tanács képviselőjelöltjéül Kranjec Miskót választotta.

Látásból, írói és politikai működéséről ismeri őt az egész Prekmurje.

Lendva mellett, Velika Polanán született. Mint a háború előtt legtöbb prekmurjei ember, úgy az ő édesapja is szegény szénmunkás volt. Ifjú éveit szülőfalujában élte le, ahol a falusi proletárizmus min-

ban a kormány jelöltjét Bajlecot le győzte volna. Mivel továbbra is a nép jogaiért harcolt, a királycsendőrség a háború kitörése előtt letartóztatta. Midőn a német, majd a magyar fasiszták uralkodni kezdtek Prekmurjében, résztvett az ellenálló mozgalomban, amelyet a Párt vezetett, azután elment a partizánok szabadföldjére, ahol ismét a »Ljudska pravica« szerkesztőségénél dolgozott.

den nyomorát megízlelte. Tanító, felkarolták a tehetséges gyermeket, s így került Miskó Polanáról a ljubljani gimnáziumba. A gimnázium 8 esztendeje és a későbbi egyetemi évek alatt számtalan alkalma volt megismerni a szegény diák nehéz életét, a kapitalistarend igazságtalanságát, amelyben az embert nem érték, hanem vagyona szerint becsülték. Ez élesítette írói tehetségét. Nem gondolkozott azon, hogy melyik oldalra álljon, irjon-e novellákat és regényeket azért, hogy ezekkel szórakoztassa az urakat, vagy irjon-e azért, hogy utat mutasson az elnyomottaknak a szebb jövő felé. Már első munkáiban az utóbbit választotta, s ehhez hű maradt a mai napig, s így vált a mai szlovén írók egyik legkiemelkedőbb alakjává.

Aki megakarja ismerni a prekmurjei népet, ezek szenvedéseit és erőfeszítéseit, nyuljon Kranjec Miskó könyveiért, s világos képet kap a népről. Minden munkájából kisérgőzik az emberekbe vetett hite, s bizalom egy olyan társadalmi rend iránt, amelyben ember nem használja ki embertársát és amelyben nincs gyűlölet a nemzetek között. Termékeny és jelentős irodalmi munkásságáért már számos elismerést aratott, az idén pedig kitüntették a Jugoszláv Népköztársaság munkarendjének I. fokával.

Kranjec Miskó a politika téren is hosszú ideje működik. Már diákéveiben megszervezte a haladó prekmurjei ifjúságot és harcolt az akkori plébános Klekl ellen, aki magát a Prekmurje korlátlan politikai és kulturális vezetőjeként tartotta. Olyan hatalmasságok, mint amilyenek Klekl, Benko és Hartner voltak, akiknek kezükben volt a pénz és a csendőrség, Miskó nem győzhett, de mégsem szűnt meg harcolni ellenük. A tanulóifjúság mellett a falusi proletár-ifjúság szervezését is megkezdte. Ebben a munkájában szép eredményeket ért el, különösen 1934-ben, amikor a Komunisták Párt megbízta a »Ljudska pravica« szerkesztésével. A lapot a dolnjalendavai Balkányi nyomdában nyomtatták. Mivel a lap szembetűnően harcolt a kisemberek jogaiért, a lapot többször lefoglalták, Miskó után nyomozni kezdték, felelősségre vonták, s a csendőrök lehetetlenné tették az újság szabad terjesztését. Miskót behívták katonának, s nem rövidítették meg neki, mint általában a diákoknak, a katonaiskolát idejét. 1939-ben ellenségi programmal lépet fel mind a két prekmurjei járásban. Nem engedtek meg, hogy gyűléseket tartson, amely gyűléseket pedig a törvény értelmében engedniük kellett, csendőrökkel ellenőrizték. A csendőrök feljegyezték Miskó minden szavát, s felírták mindazokat, akik a gyűlésen résztvettek s később nyomoztak utánuk. Minden akadály dacára, szépszámu szavazatot kapott, s nem

A prekmurjei Felszabadítófront választási felhívása

a magyar kisebbséghez

A március 26-iki választások alkalmával az országunk legfelsőbb szervezetébe — az országházba, — a jugoszláv népek az összes kisebbségekkel együtt újból bebizonyítják odaadásukat a Felszabadító Front iránt. Jugoszlávia valamennyi népe a Front jelöltjeire szavaznak. E választások az ötéves terv kivívásának nehéz küzdelmei és a jugoszláv népek és kisebbségek elleneségeinek leleplezése között folynak.

A Felszabadító Front felhív titeket is, magyar kisebbség, mint Jugoszlávia egyenjogú állampolgárait, szavazatok március 26-án a többi jugoszláv népekkel együtt a Front jelöltjeire! Ezzel újból bebizonyítjátok hittetek és szereteteket a mi federatív köztársaságunk iránt.

Munkások, munkásasszonyok!

Parasztok, paraszthasszonyok!

Asszonyok, tüzoltók, mesteremberek!

Magyar kisebbség ifjai!

Szavazásokkal a Front jelöltekre bebizonyítjátok, hogy a front politikája az országunk szocializmusának kiépítésén és a kisebbségek iránt helyes. A népi hatalom lehetővé tette, hogy a saját nyelveken beszélhettek, a gyermekeitek magyar iskolákban tanulnak, magyar újságok és egyéb lapokat saját nyelveken olvashattok. Mindenkinek jogában van a kulturális és politikai életben közreműködni.

A Felszabadító Front elvárja tőletek is, magyar kisebbség, hogy 100%-san megjelentek a választásokon és 100%-san a Front politikájáért szavaztok. Ezzel bebizonyítjátok hogy egyetértetek a Népi hatalmunk, a Jugoszláv Kommunista Párt és a szeretett Titó elvtárs politikájával.

Éljen a Jugoszláv Népfrent! Éljen a Szlovénia Felszabadító Frontja! Éljen a Jugoszláv federatív Népköztársaság!

Éljen a jugoszláv népek és kisebbségek egyenlősége!

Mit kell tudnunk a választásokról?

A népi képviselőházba FLRJ való választásoknál két listát fogunk választani és pedig szövetségi tanácsot és nemzeti tanácsot. A nemzeti tanácsba 30 képviselőjelölt lép fel, Edvard Kardelj elvtárral az élén. Ezt a jelölőlistát a választók egészen szavazzák meg. A szövetségi tanácsba pedig minden járásban egy képviselőt és egy helyettest választunk.

A választóhely ilyképpen fog kinézni: az egyik oldalon lesznek elhelyezve a szövetségi tanács képviselőjelölt urnák és a listánélküli urnák, míg a másik oldalon a nemzeti tanács képviselőjelölt urnái és a listánélküli urnák, úgy hogy minden szavazó kétszer fog szavazni.

Minden szavazó, amikor a szavazóbizottság elé jön, megmondja a nevét és amikor a szavazóbizottság elnöke megállapítja, hogy a választók névsora rendben be van vezetve, megmagyarázza a választás módját, átadja a választó golyót, amelyet a jobb kezébe véve az asztalhoz lép, amelyen a szövetségi tanács képviselőjelöltje urnája van. Minden szavazónak be kell dugnia a kezét mind a két urnába, azaz a képviselőjelölt és a listánélküli urnába. Szavazás után a szavazó megmutatja az üres kezét annak jeléül, hogy a szavazatot leadta. Ezután újból az asztalhoz lép, ahol a szavazóbizottság elnöke egy másik választógolyót ad, amellyel a másik asztalhoz lép, ahol a nemzeti tanács képviselőjelöltje urnája van és megismétli az előbbi eljárást, azaz bedugja a jobb kezét mind a két urnába, miután a szavazóbizottságnak megmutatja az üres jobb kezét. Ezután elhagyja a szavazó helyiséget.

A választások titkosak és közvetlenek, minek folytán minden szavazó csak személyesen szavazhat. Ha a szavazó valamely testi hibája folytán nem bír a jobb kezével szavazni, úgy szavazhat a bal kezével. Ha pedig a szavazónak nincs keze, úgy helyette a szavazatot leadhatja más személy, amiről azonban a szavazóbizottságnak jegyzőkönyvet kell vezetnie.

A dolnja-lendavai járás jelöltje Horvát Iván

A prekmurjei emberek élete mindig nehéz volt. A gróftól a falusi kereskedőig mindenrendű és rangu embere kihasználta őket. Különösen nehéz volt azok helyzete, kiknek nem volt elég munkájuk s ennek következtében kenyérük sem otthon, s a néhány hónapos munkából tengettük életüket.

Ilyen családból származik a Dolnja Lendavai járás jelöltje is: Horvát Iván. Atyja, kisföldbirtokos, nem fedezte a család szűkösgét, a gyermekek már kora ifjúságukban érezték az élet nehéz terhét. Soha sem volt elég kenyérük. Azért Iván már egész fiatal korában egy cipész mesterhez szegődött, akinél tanulni akart, hogy később mint iparos, keresse meg kenyérét.

Inaséveiben többezt szenvedett, mint társai, mert mindennap korán kellett mennie a 4 kilométernyire lakó mesterhez, ahonnan a késő éjszakai órákban tért haza.

A segédvizsga letétele után felélegett: »Most a saját lábaimra állok s városba megyek!« De reményeiben csalódott; a szegény parasztházban született ifju származás nem volt abban az időben emberhez méltó életmód. Ljubljánban talált elfoglaltságot, de pár havi munka után az utcára tették több társával együtt. Fiatal volt, tele munkakedvvel, számára nem volt se munka se kenyér.

A katonai behívó ideiglenesen kiségitette bizonytalan helyzetből. Természetes, hogy az akkori katona élet nem volt kellemes. A katonaságtól hazatérve állandómunkát nem talált. Azért Franciaországba ment, ahol annak dacára, hogy cipész volt, mezei munkát kellett végeznie. Örült, hogy dolgozhatott, mert tudta, hogy az akkori Jugoszlávia, nem tud és nem akar munkásainak jobb életmódot nyújtani.

A háború előtt visszatért hazájába. De milyen hazába? Valóban hazája volt ez az ország, amely nem tudta eltartani? Hisz nem akart ő semmi mást, mint becsületes munkát és fizetést.

A megszállás otthon találta. Nem tudott megbarátkozni a megszállókkal. Erdelődéssel és lelkesedéssel hallgatta a felszabadító harcokról érkező híreket. A felkelés első próbálkozásait a magyar fasiszták elfojtották s Murska Sobotán kivégeztek két vezető kommunistát. Azért a prekmurjeiek gyűlölettel nézték ugyan a megszállókat, de véres ellenállásra és harcra nem került sor.

A szervezett politikai munka 1944 nyarán kezdődött meg. Az illegális politikai aktivisták kik a Mura másik oldaláról járták át, összeköttetésbe léptek Horvát Ivánnal, ki szülőfalujában Srednja Bisztrícén élt. Házában a Partizánok menedéket találtak s ő szeretettel gondoskodott róluk. A szabadságról és a népi hatalomról szóló röpecdúlkákat, újságokat, és folyóiratokat terjesztette a nép között.

1944 évén, midőn Budapesten bekezdett a kormányváltás, a helyzet komolya változott. A murskai parasztk Murska Sobotla felkelést szerveztek. Mivel a Partizánok kevesen voltak, a kormányváltás miatt pedig gyors akcióra volt szükség, a fellelkes nem sikerült. A magyar fasiszták megvadultak és Horvát elvtársnak rejtőzködni kellett.

A vezetőséggel egyetértve, több társával a Pohorjára ment, ahol a kozijanski csapathoz akartak csatlakozni. Slovenszke Goricában, Trojicánál, a futár utasítást hozott nekik, hogy térjenek vissza, és dolgozzanak Prekmurjében.

A megszállók kiűzése után érezte, hogy a szabadságot folyó harc még nem fejeződött be. Az olyan szabadság, amilyent már a régi Jugoszláviából ismert, nem elégítette ki. Azért a mai hatalom megerősítéséért dolgozott. Dolgozóink 1945-ben a választásokon a járási szűkösgésina küldőjei választották, ahol a végrehajtóbizottság tagja lett.

Továbbra is szülőfalujában élt. Mint cipész mestersége legobban kielégítette. Cipész akart lenni, nem pedig segéd, akit a mester kihasználhat. Ő maga sem akart másokat kihasználni és ezért több társával

együttértve, 1946-ban cipésszövetkezetet alakított. Ez nagy dolog volt abban az időben, mert a szövetkezeti gondolat még nem terjedt el a nép között.

A népi hatalom, harcosaira, a szövetkezet uttörőire szükség volt a járásban. Ezért 1947-ben a munkakörét

felügyelő munkakörét bízták rá. Röviden azután a járási bíróság bírájává választotta. Az újabb és újabb feladatok, melyek a szocializmus kiépítésével járnak, nem engedték meg, hogy Horvát Iván az elért eredmények babérjain pihenjen. Még felelősségteljesebb munkát bízták rá: a járási bíróság elnöke lett. Így történt, hogy egy ember, ki csak elemi iskolát végzett, áldozatkészsége és szorgalma jutalmául olyan magas fokra jutott. Érthető, hogy Horvát elvtárs a felszabadítás óta sokat tanult, képezte magát, s nem elégedett meg azzal a tudással, melyet a régi Jugoszlávia iskolájában szerzett.

A bíróság elnök kötelességeit nem sokáig végezte. Új, még nehezebb feladatokat bízták rá: 1949 augusztusában a Dolnja Lendavai járás Kommunista Pártjának titkára, majd a járási szűkösgésina decemberi ülése után a járási Végrehajtóbizottságának elnöke lett. Így ő viseli a járásban a legnagyobb felelősséget és legmagasabb tisztséget. Ő ennek tudatában gyakran megy a választók közé, beszélget velük, tanítja őket, és tanácsokat ad, hogyan javítsanak, munkájukat és küszöböljék ki az előforduló hibákat. Mivel a választók jól ismerik őt és munkáját, szívesen mennek a gyűlésekre.

A Népfrent járásbizottsága helyesen ítélte meg Horvát elvtárs munkáját, és ezért ajánlotta a népek tanácsának képviselőjelöltjének. A járás faluinak választói a tömeggyűléseken mindenütt kijelentették, hogy egyetértének ezzel a javaslattal. A választás napján pedig szavazataikat fogják megegyeszer megerősíteni.

Az iskolákban is fognak tanulni magyarul

Az előbbi Jugoszláviában nyome sem volt a kisebbségi iskoláknak. Ifjúság pedig idővel majdnem egészen elidegenült az anyanyelvétől. Új szocialista Jugoszlávia pedig törökszik azon, hogy a kisebbségi ifjúságból is felneveljen szaktisztákat.

Több helyen lendvai és murskasobotai kerületekben vannak elemi iskolák magyar osztályokkal. Dolnja Lendván van pedig három osztályos magyar gimnázium. Azok a diákok, akik végeztek három osztályt, folytathatnak a tanulásukat felyőbbi gimnáziumban Suboticán.

De vannak olyan magyar diákok is akik járnak szlovén gimnáziumba és exon. Tehnikumba. Ez esetén van Murska Sobotán is tizenkét magyar anyanyelvű diák akik szlovén nyelvben tanulnak az említett iskolákban. Mindezeknek megvan engedélye, hogy maguk között anyanyelvben beszélgethessenek. Az akaratl, hogy valaha ők is lehetnének szocializmusosok Jugoszláviában, szorgalmasan tanulnak szlovén nyelvet és más tananyagokat.

A választások elé Titó marsall beszéde Szplitben

Négy év telt el azóta, hogy 1945-ösén új Jugoszlávia első alkotmányát hozó nemzetgyűlése meglett választva. Akkor összeállították a Szövetségi Jugoszláv Népköztársaság alkotmányát, vagyis alaptörvényeit, mely tartalmánál fogva, bátran állíthatjuk, legdemokratikusabb az egész világon, mert Jugoszlávia összes népeinek, így az itt élő nemzetiségi kisebbségeknek is teljes egyenjogúságot biztosít, a felszabadító harcokban a külső, fasiszta és a belső, kapitalista népellenség ellen vívott harcok eredményeként lefektette az újépítés és a szocializmus hazánkban való felépítésének alapjait.

Egy egészen új élet kezdődött Európának ezen a puszkaporos hor-dónak nevezett részén, a Balkán félszigetén. Felszabadító harcok tüze-ben kovácsolták ezek a népek az egymásközi testvériséget és megmutatták, hogy a mindig sötétnek bélelgett és elítélt Balkán tud a béke, a haladó szellem és az építés földje lenni. Ez az új, népi értelemben vett demokrácia kisugárzott az eddigi ellenségesen viseltető szomszéd népek felé is. Új Jugoszlávia volt az első, mely baráti kezét nyújtotta a szomszéd országoknak azzal, hogy feledjük a multat, kezdjük új életet az egyenjogúság alapján, kis és nagy népek között, szocializmust építő országok között. És megkezdődött az új élet, újépítés a romokon.

Oriási erőfeszítéssel indult a munka, mely minden egyes állampolgártól a legnagyobb teljesítményt követelte. És ment. A munkásság felépítette, üzembe helyezte a megrom-gált gyárakat, bányákat, helyre-keltet hozni a vasutakat, a közlekedési vonalakat felrobbantott hidakat. Száz és száz kilométer vasutvonal épült néhány év alatt, amit azelőtt évtizedek alatt sem tudtak volna megvalósítani. Helyrehozták a háboru pusztításait és megkezdhetők a szocializmus építései. Vezetőink, szakembereink kidolgozták az ötéves tervet, mely által országunk elmaradt agrár-országából fejlett ipari állammá fog átalakulni, új alapokra helyezett mezőgazdasággal.

Kereskedelmi szerződéseket kötöt-tünk a szomszéd demokratikus álla-mokkal, melyek értelmében azok leszállítják a nekünk szükséges gépeket s más nyersanyagot, mink pedig szállítottunk volna különböző, nálunk előforduló, természeti kin-cseket. Ez az együttműködés nem sokáig tartott és ez nem Jugoszlávia népein, vagy vezetőségén mulott. Ju-goszlávia önállóan, külső beavatko-zás nélkül akarta terveit megvalósítani. Elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy amint a háboruban si-keresen megszervezte az ellenállást, úgy sikeresen fogja a többi népekkel együttműködni elvégezni a szocializ-mus kiépítését is. Ez nem tetszett barátainknak. Ezért kezdetben ve-zetőink munkáját kifogásolták, hogy együttműködnek az imperialisták-kal, hogy a kapitalizmusba vezeték az országot, hogy külak-menyo-rságot teremtenek és így tovább. Később, mikor látták, hogy népünk kitart vezetőink mellett és a rágal-makra eddig nem tapasztalt munka-lendülettel válaszol, az egész orszá-got fasisztává nyilvánították és a legképtelenebb tartalmu rágalom-hadjáratot indítottak ellenünk. Egy-oldaluan felbontották a Jugoszlávi-ával kötött összes kereskedelmi, ba-rátsági és kölcsönös segélynyújtási szerződéseket. Tagadhatatlan, hogy hazánkban és népeinknél ez a szer-ződésszegés nehézséget okozott. Hisz eddig sem volt könnyű, mert bará-taink kihasználta bennünket, nem folytattak velünk szocialista, hanem

kapitalista kereskedelmet. A gyá-rainkat mégis felszereltük, nehezi-parunkat mely mindennek alapja, kiépítettük, új vízerőművek felállítá-sával hajtóerővel ellátjuk. Az ötéves tervet sikeresen elvégezzük. A gyári munkásság száma évről évre óriási mértékben növekszik. Felszabadulás óta majdnem egy millióval növeke-dett számuk. S ezek mind-mind azért dolgoznak, hogy az ország min-den dolgozója hozzájuthasson min-dazon javakhoz, mely életszínvona-lának felemelését szolgálja, hogy mindenkinek több és jobb ruhája, lábbelije, butora, szerszáma, gazda-sági felszerelése legyen, mindene, ami a jobb, kényelmesebb, szebb, kulturáltabb életet jelenti. De ezt a feladatát munkásságunk csak úgy tudja elvégezni, ha a másik nagy, milliós tömegű dolgozó réteg, a parasztság ezt megérti és a neki juttat-tott ipari cikkekért ellátja a mun-kásságot élelemmel. Hisz ahogy a parasztságnak szüksége van ipari cikkekre, épügyi szükség van a gyári munkásnak élelemre. A munkásság öntudatosan termel a közösségnek. Ötször, tízszer annyit dolgozik mint kapitalista világban, mert tudja, hogy most nem a burzsuj zsebet tömi, hanem minden haszon a népi. Ha egy gyár épül, ha egy ut épül, ha egy kórház, iskola, kulturintézmény, vagy bármi, mindannyiunknak épül. És ezt be kell látni termelőink-nek. Megszűnt az, hogy mindenki a saját vackába húzódik. A nagy együttműködés és testvériség, egyen-jogúság korszaka következett be, a szocialista demokrácia korszaka. Minden ember minden emberért dolgozik és mindenki dolgozik! Nin-csen Jugoszláviában munkanélküli-ség. Megszűnt az embernél ember által való kizsákmányolása, a gyáro-sok, bankárok, ügyvédek, s más népnemzők uralma. Népünk felsza-badult külsőleg és belsőleg. Ime min-denki egyenlő szlovén, vagy magyar, szerb, vagy horvát, vagy macedón, mindenki dolgozik, szabad, egyen-jogu, politikában, kulturában, gazda-ságilag. Megszűnt a gyűlölködés a nemzetiségek között. Mindezt át kell gondolni. Vissza kell gondolni mi volt a multban, meg kell látni mi van ma és ebből lehet következtetni a jövőre, erőt meríteni a további küzdelemre.

Ezeket a dolgokat tartjuk szem-előtt mi, Szlovénia és a csücskén élő magyarok is, hisz mi is bele tar-tozunk ebbe a nagy és szép kö-zösségbe, egyformán kedves gyer-mekei vagyunk kazánkban, a Jugosz-láv Szövetségi Népköztársaságnak. Minden intézkedés az állam részéről bizonyítja, hogy vezetőségünk nagy gondot fordít a maroknyi magyar-ságra. A magyar nyelvű iskolák, a gimnázium, új magyar tanítókar kinevelése kétségkívül legszebb meg-nyilvánulásai szocialista demokrá-ciának.

Népbizottságainkban a legala-csonyabbtól a legmagasabbig ott vannak saját nemzetiségű választott képviselőink. Ezt nekünk meg kell becsülnünk, nem szabad hálátalannak lennünk. Hálánkat úgy róhatjuk le legjobban, ha a választásokra száz százalékosan felvonulunk és a felsza-badító front jelöltjeire adjuk le szavazatainkat.

Nem lehet nekünk, dolgozóknak helyünk a »másik oldalon«, nem szabad hogy megtévesszen bennün-ket a haldekló reakció suttogása, a szocializmus útját válasszuk, mely a boldogabb jövőbe vezet. Erre ga-rancia Jugoszlávia Kommunista Pár-tja Titó elvtársal az élén és hatalmas politikai szervezetünk — a Népfrent több mint 7 milliós tömege.

Vlaj Lajos

Szplit lakossága Titó marsallt vá-lasztotta jelöltjének. Március 5-én Titó marsall a szövetséges kormány minisztereinek és Horvát Népköztar-saság minisztereinek kíséretében résztvevő a választáselőtti gyűlésen. E gyűlésen több mint 80.000 ember gyűlt össze magából, Szplitből, Du-brovnikból, Makarszkból, Omisból, Zadarból és más helységekből, hogy hallgassák szeretett marsallunk be-szédét.

A választás-előtti gyűlésen Titó marsall többek közt ezt mondta:

»Nem azért jöttem Szplitbe, hogy propagáljak a választásokat és azok érdekében, vagy hogy megnyerjem a maguk szavazatait az a nemzet-gyűlés jelöltjei számára. A mi tár-sadalmi rendünkben a nép előjárói a nép előtt csak számadást adhatnak munkájukról és bemutatthatják a tényeket a maguk valóságában. Mi másképp csináljuk, midőn a gyűlésre megyünk, mint azt tettek valamikor. Nem jövőnk ígéretét valamit, ami-ről nem vagyunk meggyőződve, hogy teljesíthető. Biztos vagyok benne, hogy valamikor számtalan ígéretet hallgatók, amelyeket aztán senki sem teljesített. Idejöt-tünk, hogy rövid vonásokban adjunk számadást erőfeszítésünk eredmé-nyéről, hogy beszéljünk arról, ami nem helyes, amin javítanunk kell és kihangsúlyozunk legelemibb feledatainkat.«

Marsall Titó így folytatta:

»Midőn először választottunk az új Jugoszláviában, beszélünk a felszabadító harcok nagy eredmé-nyeiről, a forradalmi munkáról, amit nemzetünk végezték. Beszéltünk a hatalmas feladatokról is, amelyek várnak ránk és amelyeket el kell végeznünk. Ma azzal a tudattal vá-lasztunk, hogy szép eredményeket értünk el a multban, de tudjuk azt is, hogy még nehéz feladatok várnak ránk a jövőben. E választások az ötéves terv feladatainak minden-napi pontos teljesítéséért és azoknak a céloknak eléréseért lessenek, me-lyeket kazánk szocialista kiépítése tűz clénk. Hosszúra nyúlva, ha beszélnek mindarról, amit már teljesítettünk, s azért úgy gondolom, hogy erről nem kell beszélnem. Röviden szólva: Ha az ember, aki hazánkban átutaz megnézi, hogy mit végeztünk eddig és mi mindent építünk, — bármilyen ellenséggel érezzon Jugoszlávi-ával szemben — nem mondhatja, hogy dolgozó népünk nem tett meg mindent, amit birt. Ezért jogosan csodálja őket az egész világ. Ember-föltölti küzdelmek jegyében tettünk mindent, amit megtehettük a szebb holnap érdekében az öntudattal megyünk az új, — sarjában új Ju-goszlávia második — választására.«

Azután Titó marsall beszélt azokról a rágalmakról, melyeket idegen államok terjesztenek rólunk, hogy hazánkban semmit sem teszünk a dolgozó népek életszínvonalának emeléséért. »Erről rosszindulatú emberek beszélnek«, hangsúlyozta Titó marsall, »akik vakítani akarják nem a mi népünket és nemzetünket, — hiszen ezek úgyis látják és érzik, hogy mit kaptak, — hanem saját dolgozóikat, akiknek nem adtak, vagy nem akartak megadni mindazt, amit munkásnépünk megérdemelt.«

Titó marsall röviden megmutatta egy munkásnapj keresetének emel-kedését, aki 1939-ben 26 dinárt, 1949-ben 140.88 dinárt keresett.

Titó marsall hangsúlyozta, hogy a kereset még emelkedni fog, de ez az emelkedés nem annyira az összeg nagyságában, mint inkább az élet-szükségletek kielégítésében fog meg-látszani.

Titó marsall a társadalom biztosít-ás fejlődéséről is beszélt, amely népi államunk egyik legfontosabb kérdé-se. 1939-ben erre a célra 120 millió dinárt adtak ki, míg a felszabadulás után ez az összeg allandóan emelke-dett és 1949-ben már 2 milliárdra növekedett. A szülési, temetési, kór-házi és más gyógyászati kiadások 1939-ben 400 millió körül voltak. 1949-ben pedig már közel négy és fél milliárd dinárra nőttek.

Azután Titó marsall arról beszélt, hogy hazánkban dolgozóinkért még mindig nem tettenk eleget. »Ez nem azért maradt el, mert nem akartunk, vagy nem akarunk többet tenni, ha-nem azért mert nem lehetett,« hang-

súlyozta Titó marsall. »Mert az élet-színvonalat emelni,« folytatta Titó marsall »és dolgozóink életkörülmé-nyeinek javítani annyit jelent, mint megtenni azt Jugoszlávia összes né-peinek: a munkásoknak gyárakban és különböző vállalatokban, a tisztvi-selőknek és hivatalnokoknak, a népi-intelligenciának, parasztoknak, tehát mindazoknak akik a mindennapi fe-ladatokat teljesítésén dolgoznak. Ennek kivételében azonban még nincs ele-gendő eszközünk. Ez csak akkor lesz lehetséges, ha befejezzük az ötéves tervet és kiépítjük a szocializmust.«

Titó marsall aztán áttért a hibák-ra, amelyek még mindig előfordul-nak: »Tévedés volna elhallgatni azt, ami nálunk helytelen. Néhány szót szeretnék csak szólni az egyes hi-bákról.« Titó marsall beszélt azután az olyan vállalatokról, amelyek még nem tettek eleget a munkások élet-modjának megjavításáért: a lakáso-kért, gyermekvédelemért, stb. »Ez az, aminek több figyelmet kell sze-nelnünk,« mondta Titó marsall. »Gya-ran gondoltak csak a gyárakra, gé-pekre és arra, hogy a gépek mivel előbb új készítményeket állítsanak elő, és nem gondoltak eleget azokra, akik ezeket a gépeket fognak foglalkoztatni, akiknek megvan a saját éle-tük, családjuk, akiknek a vállalatban éhezniök kell, hogy mit jelent a szo-cialista hatalom és hogyan gondolko-zik ez a hatalom a dolgozókról. A vállalatvezetőknek sokkal jobban kell törődniök ezzel, mint eddig.«

Titó marsall beszélt ezután arról, hogy eddig kevés népet kapcsoltak be a vállalati munkába: »Ez még a nők gyári munkában való foglalko-ztatásának ellenszenvéből ered. Ter-mészetes, hogy a nők gyárakban való elhelyezése sok gondoskodást köve-lt, hisz számos asszonynak van gyer-meke, akiknek szükségük van óvá-dára, vagy napközi otthonra, ame-lyeket egyes igazgatók nem akarnak építeni. Az olyan emberek, olyan igazgatók tudják meg, hogy a nők egyenjogúsága nálunk nem csak a papíron van meg, s nemcsak azoknak a nőknek joga, akik gazdasági és állami téren közreműködnek, hanem ez joga minden nőnek és gondoskodni kell arról, hogy ez meg is valosul-jon. Nálunk ugyanis munkaerő-hi-ány van, asszonyaink pedig számos vállalatban épp úgy jól dolgoznak, mint a férfiak, bizonyos munkákat pedig a férfiaknál jobban végeznek. Tehát több gondot kell fordítani a dolgozó népre, egyéni életükre és szükségleteikre. Ez kötelessége úgy a vállalatvezetőknek, mint a népy-hatalom szerveinek.«

Titó marsall beszélt aztán azokról az óriási károkról, amelyeket az iga-zolatlan kimaradások okoznak. 1949-ben 2,200.000 munkásból körülbelül 400.000 maradt el igazolatlanul. Ez azt jelenti, hogy az óriási munkaerő-hiány mellett dolgozóink 18% nem dolgozott. Ez természetesen több erőfeszítést jelent azoknak, akik lel-kiismeretesen teljesítik kötelességü-ket a néppel és állammal szemben.

Titó marsall hangsúlyozta, hogy a kimaradók legnagyobb része nem igazi munkás, hanem egyuttal pa-raszt is, akik néhány hónapon át dolgoznak és sokat ünnepelnek, akik egyszerűen azért mennek gyárakba és bányákba, hogy valamit csak meg-keresve átéljék az esztendőt. Ez azt jelenti, hogy az ilyen embereknel nincs szocialista öntudat, vagy ez az öntudat hiányos. Ezek nincsenek tu-datában a többi dolgozó és a közö-ség iránti kötelességeinek. Ezeket a hibákat a félig parasztmunkásoknak ki kell küszöbölőni és be kell lát-niok, hogy ez társakkal szemben nem tisztességes eljárás. Meg kell érteniök, hogy javulásuk nagy je-lentőségű azoknak a nehéz felada-toknak megoldásánál, amelyek előt-tünk állanak.

Azután Titó marsall így szolt: »Mi-dőn a különböző hibákról beszél-tünk, nem szabad elfelejtünk, hogy nem azért beszélünk a hibákról, mert valakit megvádolni akarunk, hanem azért, hogy meglassuk és ki-javítsuk a hibákat. A hibákra való figyelemztetés nevel. Ezzel figye-lmeztetjük a lelkiismeretes munkáso-kat, hogy erkölcsi nyomással kény-szerítsük társaikat kötelességük vég-zésére. Másrészt pedig ilyen módon figyelemztetjük azokat, akik hibá-

nak, hogy jól és lelkiismeretesen dol-gozzanak, mert szocialista ország állampolgárai vagyunk. Szocialista államban pedig — aki nem dolgo-zik, nem lehet!«

Titó marsall aztán beszélt népünk atneveléséről: »Minden ember nem egyforma gondolkodású és azért kell őket atnevelni. A népek atnevelése nélkül nincs szocializmus. Azzal, hogy industrializáljuk és villamo-sítjuk hazánkat, még nem beszélhe-tünk szocializmusról. Nem, ez még nem szocializmus, ez még csak egyik eleme a szocializmus építésének, illetve az életmód javításának és a népek nevelésének. A fasiszta néme-teknek is fejlett gyáraparuk volt! De az mégis fasiszta volt és nagyszá-mu embernek volt fasiszta öntudata, mert úgy nevelték őket. Nem elég tehát gyárakat építeni! Emellett szükséges a nép helyesirányu neve-lése.«

Érthető — mondotta Titó marsall — hogy ezt nem érthetjük el irodai és kényszer szabályokkal, hanem mindennapi kitartó felvilágosítással, mert erre a népnek szüksége van. A népet csak ilyen módon lehet nevelni. Tévednek tehát azok, akik kényszer-rel akarnak vami elérni. Ez nem helyes, mert ez nem nevelés, hanem a népek elidegenítése.«

Titó marsall Szplitben beszélt még arról mennyit fejlődött Dalmácia a felszabadulás óta, mi minden épült és épül Dalmáciában, hogy a dalmát nép élete megjavuljon. Dalmáciában sok új helyi-jellegű vállalat fog ala-kulni. Új hajógyárakat építenek, me-lyeket a technika legmodernebb vív-mányaival fognak felszerelni. Dal-mácia nem lesz többé háttérbe he-lyezve, ami a dalmát népet illeti, épp olyan jómodban kell élnie, mint országunk belsejének lakossága.

Beszéde végén Tito marsall me-gemlékezett még Tájékoztató Iroda fogalmairól. »Ez már két éve tart« — mondta Titó marsall. Es ha valaki két éve hazudik és azt mindig újabb formában, úgy azok csak régi hazug-ságok új alakban. Nézzük meg pél-dául, hogy a VKP(b) levelei alapján ki kezdet hazudozni. Az első volt Rákosi, utána jelentkezett Panker Anna, aztán Bierut, Cservenkov, Dej, stb. Nem régen Gotwald is hazudo-zott, ahogy ezt elődjeitől tanulta. Do-lorei Ibarruri is megszólalt. Ki ő, tud-játok. Ő egy spanyol forradalmista, akit asszonyaink mint a forradalom egyik női alakját tisztelték. Ez az asszony személyesen mondott nekem köszönetet Franco győzelme után a jugoszláv harcokosok spanyolországban véghezvitt hősiességéért. Spanyolor-zszágban több mint 600 jugoszláv esett el. Ekkor így szólt hozzám: »A holtakról nem kell beszélnünk, mind hősök. Az élők pedig remek emberek. Ez a spanyol nép nem fog megfede-lhezni segítségükről. Most, cikket irt arról, hogy harcossaink mind kének és gesztapok voltak Spanyolorzág-ban. Ez a nő saját szemébe köpött. Le akart köpni minket, de ez lehetet-len. Nemzeteink tisztaságára és har-cossaink ártatlanságára nem lehet köpni. Ezt nem teheti meg senki, még Dolores Ibarruri sem.« Azután Titó marsall így folytatta: »Lehetsé-ges, hogy még többen csatlakoznak a Tájékoztató Irodához és énekelni fognak árulásról, kémkedésről és gesztapóiról. Csak álljanak mind egy sorba. Mindegyiküknek megmondjuk, hogy aljasok, hogy nincs komunka bátorságuk megmondani az igazsá-got. Nekünk van.«

80.000 ember tapsolása és lelkes helyeslése közben fejezte be Tito marsall beszédét: »Ha azt mondom, bizzatok a saját erőtökben, ezt azért mondom, mert nincs idő az alvárra és nem gondolhatunk arra, hogy ki-vülről kapunk valamit. Csak az a biztos, amit magunk elvégzünk, semmi más. Ezzel a jelszóval: Hit a saját erőnkben, végezték minnyá-jan mint egy ember, a szocializmus építésének munkáját, az ötéves terv megvalósítását. Legyen ez a jelszavunk, midőn a választásra megyünk, s népeink válasszanak olyan előjár-ókat, akikről tudják, hogy arra ér-demek, hogy ki fognaktartani a legnehezebb helyeken és teljesíteni fogják kötelességüket.«

A gyűlés után Szplit lakossága manifestált, énekelte és nemzeti tán-cokat táncolt.

Tudja-e már hogy

Tavaly Rakicsán-ban 1 ha földön 2800 kg búzát termeltek, és 3600 kg árpat!

Hogy Szkadarszki té felszárításán Crna gorában 50.000 ha termő föl-det fogunk kapni.

Hogy Jugoszlávia egyike a leg-jobb dohány termelők között van.

Hogy Zágreb és Rieka vasúti vo-nal villanyosítva lesz.

Hogy 1949-ben Szlovénában 350 km hosszú villanyhálózatot építettek a lakosság javára.

Hogy 1951 Strnise-Ptuj mellett fog elkészülni egy hatalmas nagy alumíniumgyár, amely egyike lesz azoknak, akik az óriási gyárak közé fog tartozni.

Hogy a Maribori Autógyár mindig több és több új kamiont gyárt.

Hogy Maidan Pekon közel Szer-biában működik egy új hatalmas nagy rézbánya.

Hogy a Ljubljana munkások és alkalmazottak 400 lakoházat fog-nak építeni ebben az évben.

A maribori ünnepélyes gyűlésen beszélt a Néptanács listájának jelöltje, a Szövetségi kormány alelnöke Edvard Kardelj elvtárs

Edvard Kardelj a maribori gyűlésen elénk tárta a mai helyzet képét és az elének állított feladatokat. Először Kardelj elvtárs magáról a választásokról beszélt. Az első látásra a választások nagyon alkalmatlan időben lesznek. Dolgozó népünk keményen küzd dacára az élelem és más szükségletek hiányosságának. Eppen ezért helyes, hogy most lesznek a választások. Büszké vagyunk, hogy egy magas öntudatú nép tagjai lehetünk, akiket a pillanatnyi nehézségek nem vetnek ki a helvise vágyából. Hadd lássa a világ, különösen a mai szocialista építéseinél ellenségei, a jugoszláv népek törhetetlen akaratát.

Mit akarunk elérni ezzel az ütközettel, folytatta Kardelj elvtárs. Építeni akarjuk a szocializmust, amely elsősorban az emberek kihasználásának megsemmisítését jelenti, továbbá lényeges változást jelent a falu és város viszonyában. Ma még sok spekuláns van a falvakban és nem csak a nagy, hanem a közép és kis-parasztok között is, akik azt hiszik, hogy gazdasági előrehaladásuk abban áll, hogy terményeik árát minél magasabban emelik, az államnak pedig minél kevesebbet adnak. Ezzel pedig nem csak a közösségnek ártanak, de megcsalják önmagukat is! A nehézségek legnagyobb része az ilyen spekulációk következménye. Ha az állam a mezőgazdasági termények nagyobb részével rendelkezne, úgy megkönnyítené a belföldi ellátást és a kivittet is. A megnagyobbodott kivitel pedig megnagyobbodott behozatalt is jelent, olyan eszközök behozatalt, amelyikre a mezőgazdaságnak szüksége van. Az ilyen spekulációk nem ártanak csak a városi dolgozóknak, hanem a parasztnak is. A földmunkáló szövetkezetek fejlesztésével és erősítésével véget vetünk minden spekulációnak. Nem erőltetünk senkit a szövetkezetbe, de megvagyunk győződve, hangsúlyozta Kardelj elvtárs, hogy az utolsó paraszt is rövidesen rájön arra, hogy a mezőgazdaság haladásának egyetlen helyes formája a földmunkmunkáló szövetkezet. Ez az egyetlen helyes út annak a célnak a része, hogy dolgozóink a városokban és gyárakban olyan terméseredményeket érjenek el, amelyek segítségével leküzdhetjük az utolsó nehézségeket is.

Kardelj elvtárs azután a gazdasági téren elért eredményekről említett néhány adatot. Az idei nemzeti jövedelem majdnem kétszerakkora lesz, mint 1947-ben. A jövedelem emelkedése elsősorban iparunk érdeme. Csak 1949-ben többet építettünk mint a régi Jugoszláviában három év alatt.

Az iparfejlesztést mutatja a terményeknek egy lakóra eső eredményei:

Termény:	egység:	1939	1949
villanyerő	kwh	69	133
szén	kg	383	755
nafta	kg	0'06	3'9
acél	kg	15	24'9
cement	kg	42'5	81'4
üveg	m ²	0'1	0'2
pamutszövet	m ²	7'3	10'3

és így tovább.

Kardelj elvtárs beszélt még azokról a károkról, melyeket a Tájékoztató tróda okozott. Ezzel dolgozóink vállára még nehezebb terheket raktak, s azt gondolták, hogy ezzel térdre kényszerítik dolgozóinkat, vagy megnyerik őket saját céljaiknak. Most már meggyőződtek arról, hogy tévedtek, s hogy népünk nem észtelen, rövidlátó csorda, mely felül akármilyen kalandornak. Kardelj elvtárs megleltette azokat a hibákat is, melyeknek magunk vagyunk az okai, mert nem küzdöböljük ki őket. Beszélt arról, hogy túl sok hivatalnok van gazdasági rendszerünkben, fölösleges birokra formáságokra sok papírt használunk, nem vizsgálunk a népi vagyonára, s az állami pénztárból sokat költünk. Nem küzdünk eléggé a jobb munkamódszerekért gyárainkban, szövetkezeinkben és a többi munkahelyeken. Nem harcolunk eléggé a termények minőségéért és a munkafegyelemért.

Gyakran nem szentelünk elég figyelmet dolgozóinknak, pedig sokszor segíthetnénk nehézségeik leküzdésében.

Kardelj elvtárs beszélt az ellenzékéről is, amire egyesek vártak. „Ellenzékhez tartoznak mindazok, akik azt kívánják, hogy térjen vissza a régi rendszer, a kizsákmányolás. Ezért a programot pedig a mi népünk között nem találai aláírasokat! A Népfrontban különbség a gondolkodásban, van bírálat, de mindnyájan egy célért harcolunk: a szocializmusért. Ezért a célért keményen és egységesen harcolunk s ezért megvagyunk egységesen szavazni. Ezért van csak egy listánk, a Népfront listája. Aki pedig a kapitalista hibe, vissza kívánja a monarchiát, az usztasokat, a csetnikeket, s az elősködőket egész sorát a Tájékoztató iródával együtt, annak ott van a láda jelölt-nélkül!”

Beszéde végén Kardelj elvtárs a külpolitikai kérdésekre szánt. Először megemlítette azokat az újságokat, amelyek kommentárjukban Titó marsal beszédéről és a vietnami Ho Si Minko kormány elismeréséről írva megalapították, hogy Jugoszlávia a világ számára találos kérdés lett. Kardelj elvtárs mondotta: „Találos kérdés egyszerűen azért, mert Titó

elvtárs beszédében tulajdonképpen megismételte azt, amit ő maga és többi vezetőink már néhányszor hangsúlyoztunk: hogy Jugoszlávia független szocialista állam, hogy a Jugoszlávia nemzetek a saját urai akar-nak lenni és minden nehézségek dacára a szocializmust akarják építeni és mint olyanok kívánnak együttműködni a többi államokkal, nem tekintve azok társadalmi rendszereit, az egyenlőség, egymásközötti megbecsülés, önállóság és a béke megőrzése elvének alapján.”

Beszédét Kardelj így fejezte be: „Március 26-án a választásokon dolgozóink dönteni fognak, egyetértene-e a politikával, amelyről beszéltem, vagy nem. Meg vagyunk győződve arról, hogy választóink hatalmas többsége Titó marsal, a Komünista Párt, a Népfront és képviselőink mellett fog dönteni, s felhatalmazást ad képviselőinknek, hogy a következő négy évben is az új Szövetséges Tanácsban támogassák Titó marsal politikáját, amely eddig nagy eredményeket ért el, s holnap megkapja a tökéletes győzelem koronáját: Az Ötéves terv megvalósításával, a szocializmus gazdasági alapjainak kiépítésével és dolgozó népünk jólétével.

Mosa Pijade beszéde Valjevon

Mosa Pijade, akit a Népfront a szerb Nemzeti Tanács 30 képviselője lista élére állított a választás-előtti gyűlésen Valjevon beszédet mondott, amelyben hangsúlyozta annak jelentőségét, hogy a mi nemzetgyűlésünk két tanácsból áll. Jugoszlávia soknemzetiségű állam, amelyben 5 jugoszláv nemzet él, s e nemzetek szám ereje nagyon különböző. Így 6.5 millió szerb, 3.800.000 horvát, míg Csrna Gorának csak 426.000 lakója van. Ha a nemzetgyűlésnek csak egy tanácsa lenne, a Szövetségi Tanács, amelyben 40.000 választó küld egy képviselőt, úgy a számszerű erősebb nemzet rákényszeríthetné akaratát a kisebb nemzetekre. Így volt ez a régi Jugoszláviában. Itt a nagyszerb szovinizta k megvásárolhatták, a boszniai muzulmán bégek szavazatát, a koszovali és metohiakéval együtt, s így akaratukat rákényszerítették Horvátokra, Szlovénokra, Makedonokra. Egyedül a Komünista Párt harcolt éveken át a régi Jugoszláviában a nemzetiségi kérdés helyes megoldásáért, a Jugoszláviában elő összes nemzetek egyenjogúságáért. Ma pedig az egész világ előtt büszkén mondhatjuk: „Nézzétek meg Jugoszláviát, nézzétek meg azt az államot, amelyben egy nemzet sem vezethet kulturális és politikai szempontból más nemzeteket, ahol egy nemzet sem akar a másiknak uralkodója, gyámja lenni.”

Azután Mosa Pijade gunyolódott azok felett, akik keleten és nyugaton reménykedtek abban, hogy a választások megfog jelenni az ellenzék. „De ez az észtelen válságunk csak onnan ered, hogy még most, öt évvel a háború után sem értették meg, milyen állam vagyunk, mi történt ebben az államban, nem értik mi a Jugoszláv Népfront. A Jugoszláv Népfrontnak a január eleji adatok szerint 7.533.000 tagja van. A Népfront minden tagja 18 évesnél idősebb. Ez azt jelenti, hogy a Népfrontban a lakosság 76%-a idősebb 18 évnél, tehát a nők és férfiak 76%-a 18 éven felül. Olyan szervezet, amelynek az állampolgárai háromnegyed része politikai jogokkal bíró tagja, nincs Jugoszlávián kívül sehol. Kérdezem: hol van itt, egy ilyen államban, ilyen szervezetben az ellenségnek helye?”

Azután Pijade elvtárs beszélt a szocializmus építésének lehetőségeiről hazánkban saját eszközeinkkel és erőinkkel, amelyekkel rendelkezünk az ötéves terv megvalósításánál.

A gyárparnak és földművelésnek párhuzamosan kell haladni. Ez azt

jelenti, hogy a falu nem fejlődhet ipar nélkül, a gyárparnak pedig szüksége van a földművelésre, szükség van munkásainak élelemre, szükség van nyersanyagra. Az ipar gyors tempóban fejlődik, míg a földművelés elmarad. Nem vagyunk képesek parasztjainknak elég ekét és gazdasági gépet adni, hogy gyorsabban fejlődjön mezőgazdaságunk, hogy természet megnövelje. Egyik fontos feladatunk az, hogy helyesen megoldjuk a falu és város, az ipar és mezőgazdaság viszonyainak problémáját. Megvagyunk győződve arról, hogy mindnyájan nagy érdeklődéssel olvasták Titó marsal uszicai beszédét, s hogy a gazdák különös figyelmet szenteltek annak a résznek, amelyben a leadásról beszélt. Titó elvtárs világosan megmondta, mire való a felvásárlás, megmagyarázta azt is, hogy miért kell növelnünk a termelést. Beszélt arról is, milyen hibákat csinálnak a felvásárlásnál a mi szerveink. Nem elégséges a beszolgáltatás pontos teljesítése, hanem gazdákinknak kötelességük minél többet termelni, keresni módokat az eszközök a munkamódszer javítására, hogy a termésmennyiség nagyobbodjék. Miért ne teljesítene a paraszt kötelességét? Mikor volt az állam inkább az övé, mint manapság? Vagy nem építette ezt a hazát a felszabadító harcok során és a népi forradalomban a paraszt épp úgy, mint a munkás a Komünista Párt vezetésével? Jegyezzük meg, hogy a háborúelőtti Jugoszláviában 115.000 család a falusi gazdagok kezében volt a megmunkált föld 40%-a. Az ötszörösből középparasztnak pedig csak a föld 35% jutott, míg a tízenegyszer több szegényiparasztnak a földnek csak 25%-a volt. Ezenkívül félmiliónál földmunkás föld nélkül volt.

Mosa Pijade elvtárs a beszolgáltatásra vissza téve így szólt: „Államodan keresünk módokat, hogyan oldjuk meg leghelyesebben ezt a kérdést. Voltak hibák, különösen az alsóbb szervezeteknél. De elvtársak, beszolgáltatásnak kell lennie! Elelem kell a városoknak, az ipari dolgozóknak, mert a paraszt nem várhat semmit az iparból, ha nem képes kenyert és nyersanyagot nyújtani a gyáraknak. Most új rendelet készül, amelyről megvagyunk győződve, hogy a parasztnak helyeslésre fog találni, mert a rendelet alapján az egész beszolgáltatást minőségéért, nem pedig csak a gabonáért, bön-

Kranjce Miskó:

Leesik a meteor

A Prekmurjére meteor esett. Ez nem vice, mint azt a szellemes tró-fáló Kerempuh gondolja. Elő igazság.

A mi derék tanárjaink kézbeveték az ügyet és igyekeztek meggyőzni a dijakokat, hogy a meteor nem lehet, nem tud csak úgy... és különösen nem a Prekmurjére. Nincs homály abban ugye?

A mi, szintén derék diákjaink, kik utban politizálnak, akkor megmozdultak és a politikai logaritmus, vagy a reakciós differenciál, illetve a házi integrál... segítségével kiszámították, hogy a meteor a föld-felé zuhan. Egyik kiszámította, hogy a meteor három részre szakad és egyik része Európára, másik Amerikára, és a harmadik pedig Oroszországra fog esni. Mások ismét arra a következtetésre jutottak, hogy a meteor teljes egészében a Prekmurjé találja el, és a vidékkel együtt természetesen a népi hatalmat is.

Az utóbbiaknak volt igazuk. A meteor a Prekmurjére esett. Így tehát nincs többé Prekmurje.

Tudom, hogy az emberek nem sokat értenek a logaritmushoz, differenciálhoz és integrálhoz. Hisz ez nem is lényeges, fontos a meteor. A diákok elbeszélék a dologt a faluban, és a népet felizgatták.

A hír engem olyan vidéken ért utól, ahol eddig minden nyugodt volt, az újság hallatára az emberek keveset gondolkodtak, aztán első-padtak, megijedtek. Ellenfeleim most megint azt fogják mondani, hogy mind mindig, most is becsmérlem a Prekmurjé. De biztosítom, a régi babonát legújesebb tisztelőjét is, hogy valóban megijedtünk. És jogosan. Végeredményben annak dacára, hogy pontosan megjövendelték, a meteor elsősorban, a járási népbizottságra és az aktivistákra fog esni, mégis megijedtünk. A meteor, csak meteor s a tisztességes embert is agyonütheti. No, a tisztességes ember is szereti az életét. Nó, és végül jön a tavaszi napuság a Prekmurjére, a márciusi hó elolvadt. A szőlők minkára szólnak, igaz, hogy nincs sok köztünk, de azért még akad. Az ember nem szeretne éppem most meghalni.

Megkönnyebbültem a gondolatára, talán elkerülte a meteor. Midőn egy tízenhét éves fiú halotta az öregek sopánkodását, felkiáltott: Mi az, ha Magukat öregeket megöli a meteor, én pedig még nem is éltem. Igaza volt.

Mindenki a maga módján kezdett búcsuzni az életéről. Néhány murkasobutai levette a képeket a falról, nehogy a földrengés következtében az üvegben és rámkában kár esék. Mások egy emberként kiáltották: »Inni megvünk, hisz e földön a szenvedésen, aktivistákon és beszolgáltatáson kívül nincs semmi! Szerencse, hogy a kocsmákban már nem tudják milyen a bor, s nincs a világnak szomorúbb helye a kocsmánál. Akkor látta volna csak a

kat fognak kapni, amelyeken ipar-cikkeket vásárolhatnak. A beszolgáltatás egész rendszere úgy lesz szervezve, hogy a gazda már az év kezdetén megtudja, mit kell adnia az államnak, mit várnak tőle, s így egész természetét természetesen elrendelheti, fölöslegével pedig szabadon gazdálkodhat. Azonban e rendszerben beszolgáltatási kötelességének mindenkinek kell, hogy eleget tegyen, úgy a gazda az államnak, mint az állam a gazdának, s a mostani beadást is pontosan kell teljesíteni. Ami pedig az egyes népiszervek hibáit illeti, megismétlem Titó elvtárs uszicai szavait: »Nem engedhetjük és nem fogjuk megegyezni, hogy hibákat tegyenek.»

»Elvtársak!« szólt Mosa Pijade: »Közösen építünk egy országot, kell, hogy a munkásszálló a földművesekkel köz a kézben haladjanak. A városokból kiűrtöttük a kapitalistákat és spekuláncokat. A falvakat is megmunkáltuk kizsákmányolóktól. Ez azonban még nem jelenti azt, hogy a falukon nincs spekuláció. A munkásszálló ma minden erejét latba veti és végtelenül dolgozik gyárakban és bányákban, hogy iparunk kifejlődjön.

világ, hogyan tudunk inni! Magán-házba mentünk inni. Ittunk, sirtunk, búcsuzásul ölelkeztünk, ab-bahagytuk a lumpolást s ismét kezdünk inni, sirti, enekelni, ölel-kezni és várni.

Egy derék aktivistának, aki még nálunknál is jobban félt, eszébe jutott a beszolgáltatás. »Allampolgártársaim —, szólt, itt a vég, magatokat is látjátok... mielőtt, hogysis mondjam... elintézzük a beszolgáltatást... az ember szeretne nyugodtan meghalni...«

Ezt már nem — mondottuk — nincs értelme. Ígyl velünk. Ha itt a vég, itt van. Minek a beszolgáltatás! »Valóban ivott velünk, ölelke-zett és sirt.

Ittunk. Ittunk a meteor és Prekmurje vége miatt. Életünk vége miatt... Dacára annak, hogy az élet szomorú, az ember szívesebben menne frontbrigádba, mint a halálba. No, de mit segít is most, mikor mindennek vége! Most csak ihat. Mindent, még legutkosabb érzéseinket is elmondtuk egymásnak, csak azt mondom, kár, hogy olyan keves-bor van kocsmáinkban, mert még jobban nekihevültünk volna.

No, mindennek ellenére igazán il-lendően, készültünk a világ, illetve a Prekmurje végére. Me gisértünk a végét. Nincs többé Prekmurje. Egyesek ugyan azt kívánták, hogy a világ, a népi hatalom és minden beszolgáltatás vége a választás napja legyen. Ez ünnepélyesebb lett volna. Győztünk mi, kik március 6-kára határoztuk meg a végét. Azt hiszem, vannak olyanok, akik nem sajnálják, sem a Prekmurjé, sem a népi hatalmat. Mások annak örülnek, hogy vége az én iró dicsőségemnek, s nem becsmérlehetem többé a Prekmurjé. Majd minden könyvem a Prekmurjéről irtam! Csupán becs-mérlés, ahogy az néhányan állítják. No, és mennyit írhatnak még, ha soká élnek! Most pedig a meteor végzett velem is!

Nem, barátaim! — Sem a Prekmurjé, sem pedig engem nem talált el a meteor! Egyesek ugyan reménykednek, hogy ez március 26-án fog megtörténni. Hagyuk meg nekik ezt a szegényes reményüket. A vidékünkre jön a tavasz. Már nyílnak az első virágok, röpködnek a méhecskék. A madarak is visszaternek. Ébrednek a mező. Már vár-nak az ekék, hogy beleszántsanak a földbe. Kizöldülnek a fák lombjai, kihajtanak a vetések. Újjá éled a föld.

En pedig egy másik tavaszra gon-dolok. Arra a tavaszra, mely a Prekmurjei ember lelkében ébred, ki új életre fog éledni. Jön a tavasz, és emberünk, ki már régóta szunyadott új, szebb jövőbe vetett hitnek fog ébredni. Nem fog többé világ-gá erdeihez, vagy ragaszkodva Str-nisce, Maribor, Ljubljana, Kranj, és Jesenice gépeihez. Ne essünk kétség-be a nehézségek miatt. A szomorú-ságot és kétséget engedjük át azok-nak, akik a meteorban látják nem-csak a Prekmurjé, hanem saját szé-gényes próbálkozásait végét is. Mi pedig higgyük a szebb jövőben, amelynek ébrő tavasza már itt van.

Faluról-falura járom a Prekmurjé, a hegyeket és völgyeket, gyönyörködöm a vidék szépségeiben és beszélgetek az ébredő emberek-kel. Mindig szerettem ezt a földet és az itteni embereket. Hittem bennük, és ma még jobban hiszek bennük. Sőt! Ma tudom, hogy az a nép felé-bredve szocialista néppé növekszik. Vannak egyének, akik sárba akar-ták laposni a nép iránt érzett szeretetemet és azt beszélték, hogy becsmérlem őket. En pedig az itteni emberek szenvedéseiről és a szebb jövőbe vetett hitükről irtam.

Nem, a meteor nem sulytott erre a népre és soha nem is fog! Esni fognak meteorok! Nem olyan nagyok, amelyek megsemmisítenek a vidéket és becsületes lakóit. Esni fognak kisebb és nagyobb meteorok azokra, akik megpróbálnak elárulni a Prekmurjé, vagy fejlődését megakadályozni. Esni fognak és meg-tisztítják vidékünket az ellenséges elemektől. Házzánk pedig, kik his-zünk önmagunkban és a jövőben, jönni fog a szép kikelet, mint valami fényes csillag meteor.